

afgivet et lignende Løfte, nemlig den Gang Forslaget om almindelig kommunal Valgret blev fremsat. Da udtalte det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), at Forslagets Fremsættelse betød, at nu skulde Skellet slettes, det skulde ikke flyttes, og dette Løfte er gentagne Gange blevet holdt op for Regeringspartiets Medlemmer omkring i Landet. Jeg mener, at dette Løfte, som faktisk fra Regeringens Side er givet Statsfunktionærerne ved det foreliggende Lovforslags Fremsættelse, er af en noget lignende Art, vel at mærke for dem, det rammer, Statsfunktionærerne. Det er nødvendigt, at man sørger for at faa Lovforslaget gennemført og gennemført meget snart. Vi have for nylig hørt forsikre, at Regeringspartiet staa fast sammensluttet om den høje Regering. Jeg mener da, at denne Sammenslutning om Regeringen passende kunde give sig Udslag i, at disse Lønningslove bleve gennemførte i denne Samling, thi den Lid, som Tjenestemændene sætte til dette Forslag, maa ikke blive skuffet.

Overalt i Tjenestemændenes Hjem trænges der til, at dette Forslag bliver ophøjet til Lov, saa at de paagældende kunne faa saa meget, at de kunne leve deraf. I disse Hjem, hvor der mangfoldige Steder ligefrem lides Nød, vil man ikke kunne forstaa, at de skulle sulte videre, fordi man eventuelt ved en Sammenkobling af denne Lov og andre Love ikke kan faa Loven gennemført. Jeg mener, at en saadan Sammenkobling vilde være utilbørlig. Alt for mange Menneskers Ve og Vel afhænge af, om denne Lov bliver vedtagen eller ej. Derfor maa den ikke sammenkobles med andre Love. Det vilde bringe en stor og dyb Skuffelse og Fortvivlelse i mangfoldige af Statsfunktionærernes Hjem. Det vilde efter min Mening ogsaa indeholde den største Fare. Vi kunne tale saa meget, vi ville, om, hvorvidt det er muligt at tænke sig en Strejke blandt Statsfunktionærerne eller ikke. Den højtærede Regering synes nærmest at være af den Mening, at en eventuel Strejke blandt Statsfunktionærerne er rent og skært Oprør. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Hvis man kommer saa vidt, kunne ærede Medlemmer være visse paa, at der ikke skal blive sparet fra vor Side paa at gøre Statsfunktionærerne indlysende, hvilken stor Risiko de løbe ved at foretage et saadant Skridt. Men den Dag vil selvfølgelig komme, hvor de lavest lønnede Tjenestemænd, hvis deres Stilling ikke for-

bedres, ville ræsonnere som saa: Det maa briste eller bære.

Maa jeg i denne Sammenhæng fortælle Dem en ganske lille Episode, jeg har oplevet, den er saa god som ti. Jeg traf i 1903 i den Valgkreds, jeg nu repræsenterer, en Tjenestemand, som sad med Kone og 3 Børn. Senere fik han det fjerde Barn, og saa døde Konen, og han stod tilbage med 4 smaa Børn. Han blev forflyttet til København, og for nogen Tid siden talte jeg med ham igen. Han var nu aldeles fortvivlet over, at han ikke paa nogen Maade kunde faa sine Penge til at slaa til. Naar der blev trukket af til Sygekassen, havde han en Løn af mellem 83 og 84 Kr. om Maaneden: Han fortalte mig, at han og 2 af hans Børn fik Kosten hos en gift Søster, han har. Herfor gav han 50 Kr., hvilket absolut ikke kan siges at være for meget. Han havde en lille 2 Værelses Lejlighed, for hvilken han gav 16 Kr. om Maaneden, og det kan heller ikke siges at være for meget, man kan overhovedet ikke i København bo for en ringere Betaling i en 2 Værelses Lejlighed. Det blev 66 Kr. Det yngste Barn havde han i Pleje paa Landet, hvorfor han gav 10 Kr. om Maaneden, det var 76 Kr., og han havde faaet sine Forældre til at tage det fjerde Barn til sig. For Kost, Logis og det yngste Barns Pleje maatte han altsaa give 76 Kr. af sine 83 à 84 Kr. pr. Maaned, det vil sige, at Manden havde ikke en Gang 8 Kr. til alle øvrige Udgifter saasom Klæder til sig selv og fire Børn, Brændsel, Belysning, alle disse smaa og store Ting, som absolut skulle til for at leve. Forholdet er altsaa, at det er ganske umuligt for denne Mand at leve. Som de fleste Tjenestemænd eller i alt Fald en meget stor Part af dem havde denne Mand paa et tidligere Tidspunkt optaget et Laan for at kunne klare sig. Det var paa 200 Kr., og heraf skulde han svare Renter og Afdrag. Det var selvfølgelig Manden ganske umuligt at betale i alt Fald Afdragene, og det endte vistnok ogsaa med, at hans Kautionister maatte træde til og betale Pengene. Han havde prøvet at føre Hus paa en anden Maade ved at holde Husholderske, men det viste sig at være mindst lige saa dyrt, da Husholdersken jo oven i Købet skulde have Løn. Denne Mand satte hele sin Lid til den lovede Lønforhøjelse, og jeg kan tænke mig hans Glæde, da han saa det foreliggende Lovforslag. Men jeg kan ogsaa tænke mig, at han, hvis Forslaget ikke